

Gerard Mak

F*ckin Blauw

SMEUÏGE WAARGEBEURDE POLITIEVERHALEN

Uitgeverij Aspekt

INHOUD

Zijn beste vriend	7
Dronken	10
Wormen	14
Nastoot	17
Ijspret	20
De hereniging	24
De hertshoorn	37
Een vergeten kerst	42
Adoptieoma	47
De wielrenner	51
Vuile huichelaar	55
Mientje	59
Griezelig eng	63
Vals tipje	68
Zijn kok	73
Zorro	77
Mazzelpik	81
De hereniging	86
Krassen	90
Of je worst lust	94
Boodschappennetje	98
Hondurasslang	102
In of uit de brand	106
Nazorg	110
Homo Ludens	114
Perfecte lakzegel	118
Turkish delight	123
Een shitzaak	127
Oude viezerik	131
Nieuwjaarsdag	135
Fietsendief	142
Haagse Jenny	146
Ambtsjubileum	151

De zwarte drilpudding	155
Lang zal hij leven	159
Aangenaam	163
Boerenslimheid	167
De oud-strijder	171
De ziener	175
Bootje varen	179
Broedermoord	183
Een vluggertje	187
Niks, nada, noppes	191
Een nieuwe woning	195
Het laatste deuntje	199
Misstap	203
Handige Frits	207
Zieke Jopie	211
Undercover	215
Overwerkt	219
Adoptieled	223
De fotograaf	227

Zijn beste vriend

Op een bank, met uitzicht over het IJ, zat een oude man met zijn kleinzoon. De oude baas had vriendelijk zijn arm om het kleine jongetje geslagen en wees af en toe met zijn wandelstok naar de voorbijgaande schepen. In tegenstelling tot het kleine kereltje, die luchtig gekleed was, had de oude man een dik vest aan en op zijn hoofd droeg hij een vaal schipperspetje. De pet hing scheef op zijn kop. Inwendig begon Frits lachen, want hij moest denken aan zijn jeugdijaren, toen zijn opa op precies dezelfde wijze naar het polderlandschap wees en hem allerlei wetenswaardigheden vertelde. Hij hing dan geleund tegen een damhek, terwijl hij zijn spillepootjes tussen het hout had gestoken om zo hoog mogelijk op het hek te komen. Bij het afspringen, hield hij er altijd een splinter aan over. Opa peuterde dan met zijn zakmesje het stukje hout uit zijn vel waardoor de wond alleen maar groter werd.

‘Even er op spugen’, adviseerde hij dan, en dan spuugde Frits speeksel op de open wond. Het hielp kennelijk altijd want nadelige gevolgen had hij er nooit aan over gehouden.

‘Moet je die twee zien zitten,’ wees Frits zijn maatje op het tafereeltje.

Hij haalde Sem uit zijn gedachten, en deze knikte toen hij de twee zag zitten. Onmiddellijk vertelde Frits hem over zijn opa en Sem kreeg eveneens een *déjà vu*. Ook hij was opgegroeid op het platteland en scheen eveneens een goede relatie te hebben gehad met zijn opa. Al pratend over hun opa en het verleden, liepen ze door en hadden daarbij hun surveillancerondje zodanig ingekort, dat ze na een half uurtje op precies dezelfde plek terug waren.

De twee zaten nog steeds op het bankje, maar nu huilde de kleine jongen kwijl en snot. Zijn opa bleef strak voor zich uitkijken. Hij hing een beetje scheef en bewoog amper. Zijn wandelstok lag nodeloos voor zijn voeten. Toen het jochie aan opa's schouder

duwde, viel de oude baas bijna om. Verschrikt keken de twee dienders elkaar aan en versnelden hun pas.

‘Is er wat?’ informeerde Frits voorzichtig. Het kleine kereltje wees naar zijn opa en vertelde met grote snikken, dat opa gek aan het doen was.

‘Ik wil naar huis toe,’ huilde hij met grote gieren.

Sem ging voor de oude baas staan en keek hem bezorgd aan. Het leek alsof hij dwars door hem heen keek, want zijn ogen bleven in dezelfde stand. Hij ademde zwaar en het zweet parelde van zijn voorhoofd. Toen hij hem aanraakte, wilde de oude baas iets zeggen maar zijn scheve mond belette hem goed uit zijn woorden te komen. Ook zijn arm kon hij niet meer optillen en ineens zag Sem de angst in zijn bleekblauwe ogen. De tranen welden bij hem op en hij probeerde naar zijn kleinzoon te kijken.

‘Rustig maar opa,’ kalmeerde Sem hem bemoedigend, ‘we regelen alles wel. Frits! Roep even een ambulance op’.

Sem kreeg een brok in zijn keel, want ook zijn opa werd eens getroffen door een beroerte. Die dag raakte hij zijn beste vriend kwijt en het is nooit meer geworden zoals vroeger. Opa werd stiller, kon ook steeds minder en hij was ook nooit meer zo vrolijk als voorheen. Vanaf die tijd zat hij voortdurend voor het raam terwijl hij binnen van oma niet mocht roken. Als kleine jongen klom Sem dan op de stoelleuning bij opa en samen keken ze zwijgend naar voorbijrazende auto’s. Hij had daarbij de arm om zijn opa’s schouder geslagen. Net als vroeger, maar dan andersom.

Het kleine kereltje begon nog harder te janken toen hij in de gaten kreeg, dat zijn opa naar het ziekenhuis moest.

‘Hij woont daar,’ schreeuwde hij. Hij had opa’s wandelstok opgeraapt en voor de zekerheid daarmee in de richting van het Centraal Station gewezen. ‘Vlakt bij de metro, bij dat kleine torentje’.

Ze kenden het. Het was het verzorgingshuis aan de Nieuwmarkt.

Ondertussen had Frits de portefeuille van de oude man weten te bemachtigen en noteerde de nodige gegevens. Toen Sem hem vroeg of hij in het verzorgingstehuis woonde, kneep hij ter bevestiging even zijn ogen toe en knikte licht.

‘Mag ik ook mee met mijn opa?’ wilde het mannetje weten.

‘En je moeder dan? Weet ze dat je met opa hier langs het water zit?’

Hij schudde driftig zijn hoofd en boog het beschaamd naar beneden.

‘Nee,’ pruilde hij zachtjes en toen ineens, bekende hij. ‘Ze denkt dat ik bij mijn vriendje Roel ben, maar ik ga altijd met opa bootjes kijken. Iedere woensdag. Opa geeft me altijd een kaartje voor de metro en we zouden nog naar de Italiaan gaan voor een ijsje. Dat doen we altijd.’

Hij haalde een vervoerkaartje uit zijn broekzak en liet het hen zien.

‘Niet tegen mijn moeder zeggen hoor! Anders mag ik nooit meer naar opa’.

Toen de ambulance arriveerde en opa op de brancard werd gelegd, knapte er iets bij het kleine kereltje. Hij begon hysterisch te huilen en rende naar de brancard toe.

De twee agenten stonden met dichtgeknepen strot het tafereel gade te slaan en ze hoorden dat de oude man met horten en stoten tegen zijn kleinzoon zei, dat hij het maar aan zijn moeder moest opbiechten. Hij kneept ter bevestiging zijn ogen nog even toe en werd vervolgens de ambulance in geschoven. Met gillende sirenes vertrok de ambulance en bleven ze met het kleine ventje alleen achter.

‘Wat moet je opbiechten?’ wilde Sem weten.

‘Nou,’ zei hij ineens stoer, ‘dat ik altijd naar opa ging en niet naar Roel’.

‘Ach,’ zei Frits, ‘voor die ene keer. Daar wordt je moeder toch niet boos om’.

‘Ik denk het wel,’ zei hij teleurgesteld, ‘mijn moeder is gescheiden en toen had ik ineens ook geen opa meer’.

Hij hilde dikke tranen. Zijn geheim was uitgekomen en zijn beste vriend lag nu in het ziekenhuis. Het zou nooit meer worden zoals vroeger.